

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Ing. T. M.**
bytem X
zastoupen JUDr. Pavlem Pohorským
sídlem Revoluční 767/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2023, č. j. PPR-39879-40/ČJ-2022-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 2. 11. 2022, č. 1043/2022 (**prvoinstanční rozhodnutí**), rozhodla ředitelka ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci Policejního prezidia České republiky (**ředitelka**), o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (**napadené rozhodnutí**).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Oznámením o zahájení řízení ze dne 30. 9. 2022 zahájila ředitelka s žalobcem řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (**zákon o služebním poměru**), neboť Obvodní soud pro Prahu 7 uznal žalobce vinným pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1 a 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (rozsudek ze dne 15. 9. 2021, sp. zn. 24 T 40/2021), a tento rozsudek potvrdil odvolací soud (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2022, sp. zn. 44 To 381/2021). Žalobce se dopustil trestného činu tím, že neoprávněně čerpal náhrady cestovních výdajů při vzniku a změně služebního poměru. Tím podvodně získal finanční prostředky ve výši téměř 180 tis. Kč. Obvodní soud pro Prahu 7 žalobci uložil peněžitý trest ve výši 100 tis. Kč.
4. V prvoinstančním řízení žalobce namítal podjatost ředitelky a s ohledem na to, že podal dovolání proti usnesení 44 To 381/2021, navrhoval také přerušení řízení. Žalovaný usnesením ze dne 17. 10. 2022 rozhodl o tom, že ředitelka není v prvoinstančním řízení podjatá. Ta poté usnesením ze dne 25. 10. 2022 nevyhověla žádosti o přerušení řízení a následně vydala prvoinstanční rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání. V průběhu odvolacího řízení ministr vnitra rozhodl o odvolání proti usnesení ze dne 17. 10. 2022. Na rozdíl od žalovaného shledal podjatost ředitelky. Usnesení žalovaného ze dne 17. 10. 2022 v tomto směru změnil (rozhodnutí ministra ze dne 5. 1. 2023). V reakci na to žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2023 zrušil usnesení ředitelky ze dne 25. 10. 2022 stran nepřerušení řízení a současně řízení o návrhu na přerušení řízení zastavil, neboť ve věci samé, tzn. o propuštění žalobce, již bylo v mezidobí rozhodnuto. Následně žalovaný rozhodl ve věci samé a napadeným rozhodnutím zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce brání žalobou. Podobně jako v odvolání namítl podjatost ředitelky. Tu dle něj nepopírá ani žalovaný, avšak ten se domnívá, že i přes podjatost není prvoinstanční rozhodnutí nezákonné, neboť § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru nedává prostor pro správní uvážení. Pokud tedy došlo k naplnění podmínek stanovených tímto ustanovením, ředitelka neměla jinou možnost než rozhodnout o propuštění žalobce ze služebního poměru. Její podjatost tedy v tomto rozhodování nic nemohla ovlivnit. Žalovaný ve své argumentaci vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016-47.
6. Žalobce s tímto východiskem nesouhlasí. Podjatost ředitelky potvrdil žalovaný v řízení o jednání, které má znaky přestupku. Podjatost v prvoinstančním řízení shledal i ministr vnitra a žalovanému v rozhodnutí o odvolání proti usnesení o námitce podjatosti uložil, aby řízení vedl jiný služební funkcionář. Ve světle těchto okolností shledává žalobce odůvodnění žalovaného jako nedostatečné. Nezákonnost rozhodnutí vyvolanou podjatostí úřední osoby nelze ospravedlnit tím, že ředitelka při rozhodování nepoužila správní uvážení.
7. Žalobce nepochybně, že svým jednáním naplnil obligatorní důvod pro propuštění ze služebního poměru. To ho ovšem nezabavuje práva na řádný průběh správního řízení. Řízení měl od počátku vést příslušník, o jehož nepodjatosti nebyly pochyby. Žalobce popírá, že ředitelka během řízení nepoužila diskreční pravomoc, neboť rozhodovala o návrhu na přerušení řízení a minimálně v tomto případě zvažovala naplnění podmínek pro přerušení. V řízení o jednání, které má znaky přestupku, rozhodla o přerušení řízení, a to Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

z důvodu existence předběžné otázky, která vznikla podáním dovolání v trestní věci žalobce. Ve skutkově obdobné situaci, v níž Nejvyšší soud vedl řízení o dovolání žalobce, ředitelka řízení naopak nepřerušila. S ohledem na svoji podjatost tak mohla rozhodnout v rozporu se zákonem.

8. Tím, že žalovaný postupoval v rozporu s rozhodnutím ministra vnitra ze dne 5. 1. 2023 ve věci námitky podjatosti ředitelky, které pro něj bylo závazné, postupoval také v rozporu s § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru a v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle žalobce na jeho situaci nedopadá rozsudek 3 As 15/2016, neboť v tomto rozsudku krajský soud shledal podjatost služebního funkcionáře nad rámec žalobních bodů a navíc se jednalo o

jinou skutkovou situaci, a to podjatost služebního funkcionáře, který rozhodoval v nalézací i odvolací fázi správního řízení. Dle žalobce jsou naplněny důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí na základě § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí. Upozornil na rozsudek 3 As 15/2016, ve kterém NSS konstatoval, že správní rozhodnutí vydané podjatou správní osobou může být zákonné, pokud není založeno na výkladu neurčitých právních pojmů či na správním uvážení. V takovém případě není třeba rozhodnutí rušit jen proto, aby nepodjatá osoba vydala obsahem totožné správní rozhodnutí. Dle žalovaného pak obdobné závěry vyplývají i z nálezů Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09. Pokud soud při přezkumu správního rozhodnutí shledá důvody pro vyloučení úřední osoby pro její podjatost, musí se dále zabývat otázkou, zdali se podjatost promítla v nezákonnosti vydaného rozhodnutí.
10. Z rozsudku 3 As 15/2016 plyne nutnost posoudit další souvislosti případu. Za takovou souvislost žalovaný považoval vydání odsuzujícího rozsudku. Služební funkcionář nemohl jinak než takového příslušníka propustit ze služebního poměru. Takové rozhodnutí není založeno na správní úvaze. Služební funkcionář ani neprovádí žádné dokazování. Právní mocí odsuzujícího rozsudku je automaticky naplněna podmínka § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru a služební funkcionář musí příslušníka propustit (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 61/2015-69, č. 3496/2016 Sb. NSS). Žalovaný jako příklad ustanovení, v němž správní orgán na rozdíl od nynějšího případu užívá správní uvážení, označil § 42 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, dle něž má služební funkcionář *posoudit, jestli* je jednání příslušníka v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka.
11. Žalovaný nepopírá, že při rozhodování o žádosti o přerušení řízení ředitelka aplikovala správní uvážení. Posuzovala naplnění důležitých důvodů pro přerušení řízení ve smyslu § 64 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (**správní řád**), a absenci rozporu s veřejným zájmem. Pro toto procesní rozhodnutí tedy závěry rozsudku 3 As 15/2016 neplatily. Žalovaný ovšem odmítl domněnku žalobce, že mu ředitelka odepřela procesní práva. Rozhodnutí ministra vnitra žalovaného zavazovalo k nevykonatelné povinnosti a kladlo důraz na skutečnosti, které v případě žalobce nenastaly (ředitelka neodepřela žalobci jeho procesní práva). Žalovaný tak vycházel z výše uvedené judikatury správních soudů.
12. Vydání nového rozhodnutí jiným služebním funkcionářem, který však nemohl rozhodnout odlišně, než jak rozhodla ředitelka v napadeném rozhodnutí, by bylo neekonomické a v rozporu s veřejným zájmem. Neúčelně by musel být „rekonstruován“ žalobcův služební

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

poměr (§ 44 zákona o služebním poměru), včetně doplacení služebního příjmu (§ 124 odst. 9 téhož zákona). Až poté by jiná nepodjatá úřední osoba mohla vydat rozhodnutí věcně shodné s prvostupňovým rozhodnutím. Pro posuzované řízení je nepodstatné, že v rozsudku 3 As 15/2016 šlo o případ podjatosti služebního funkcionáře, který rozhodoval v nalézací i odvolací fázi řízení. Ani podjatost služebního funkcionáře ze subjektivních důvodů nemusí vždy vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Vždy je třeba posoudit další souvislosti. V rozsudku 3 As 15/2016 se NSS vyjádřil k podjatosti služebního funkcionáře v řízení o jednání, které má znaky přestupku, v němž služební funkcionář posuzoval jednání příslušníka. Tím spíše lze uplatnit tyto závěry v řízení, v němž služební funkcionář vychází pouze z výroku odsuzujícího rozsudku, jako to je v posuzovaném případě.

13. Žalovaný nevyslovil podjatost ředitelky v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. Naopak usnesením ze dne 17. 10. 2022 rozhodl, že ředitelka v tomto řízení není podjatá. Podjatost ředitelky shledal v jiném řízení, a to v řízení o jednání, které má znaky přestupku (usnesení ze dne 17. 3. 2022). Rozdílné závěry o podjatosti v těchto dvou řízeních žalovaný vysvětluje tím, že v řízení o propuštění ze služebního poměru se neposuzuje jednání žalobce, kdežto v druhém řízení se zkoumá povaha deliktního jednání. To, že ředitelka v trestním řízení žalobce vypovídala jako svědek, tak nemohlo narušit objektivitu rozhodování v tomto řízení.
14. Dále žalovaný odmítl výtku, že v rozhodnutí ze dne 15. 2. 2023 o odvolání proti přerušení řízení o propuštění potvrdil porušení zákona. V tomto rozhodnutí pouze zmínil, že v řízení o žádosti o přerušení řízení ředitelka užila správní uvážení. Nelze tak na něj aplikovat závěry rozsudku 3 As 15/2016.
15. Žalovaný odkázal na úpravu skončení služebního poměru dle § 74 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, dle kterého v případě pravomocného odsouzení státního zaměstnance pro úmyslný trestní čin jeho služební poměr zaniká ze zákona. Nevede se tedy ani žádné dokazování. U tohoto ustanovení, které je obdobou § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, by se podjatost vůbec neřešila.

III. Posouzení žaloby

16. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. U jednání dne 22. 5. 2024 žalobce setrval na podané žalobě. Trval na tom, že v jeho věci nemohla rozhodnou podjatá úřední osoba.
18. Žalovaný přednesl obsah vyjádření k žalobě.
19. Soud u jednání neprováděl dokazování žalobcem navrženými důkazy, jelikož jsou všechny založeny ve správním spisu, z něhož soud vychází.
20. Žaloba není důvodná.
21. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Podle ustálené judikatury je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Těmito vadami rozhodnutí netrpí.

22. Dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru *příslušník musí být propuštěn, jestliže byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.*
23. Zákon o služebním poměru nezahrnuje úpravu podjatosti úřední osoby. Vychází se ze správního řádu. Ten konkrétně v § 14 odst. 1 stanoví, že každá *osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
24. V § 14 odst. 5 správní řád pak stanoví, že v případě podjatosti *představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4 správního řádu.*
25. Soud předesílá, že je krajně nevhodné, pokud ve správní věci rozhoduje podjatá osoba. Takový postup správního orgánu oslabuje pozici správního orgánu a nepříznivě ovlivňuje důvěryhodnost veřejné správy jako takové.
26. V posuzované věci žalobce i žalovaný správně argumentovali rozsudkem 3 As 15/2016, jehož právní závěry jsou stěžejní i pro posouzení nynější kauzy. Soud se přiklonil k argumentům žalovaného. Vydání správního rozhodnutí vyloučenou úřední osobou je vadou správního řízení, která sice mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), současně však nejde o vadu, která mechanicky vyvolává nezákonnost rozhodnutí. Ani podjatost úřední osoby tudíž nemusí bezpodmínečně vyústit ve zrušení jí vydaného správního rozhodnutí. Zejména za situace, pokud aplikovaná ustanovení zákona nepřipouštějí jinou variantu meritorního rozhodnutí, nemusí být rozhodnutí vydané podjatou úřední osobou nezákonné (např. rozhodnutí, jejichž vydání není založeno na výkladu neurčitých právních pojmů či na správním uvážení). Tato rozhodnutí by totiž vyzněla stejně i v případě, že by je vydala jiná – nepodjatá – úřední osoba. Bylo by zbytečné rušit rozhodnutí vydané podjatou úřední osobou jen proto, aby rozhodnutí o stejném obsahu vydala nevyloučená úřední osoba (Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. II. vyd., BOVA POLYGON, Praha, 2012, s. 193).
27. Pokud není nutné kvůli podjatosti úřední osoby zrušit rozhodnutí za využití nástrojů správního řízení (opravné prostředky, dozorčí prostředky), bylo by v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu, kdyby musel takové správní rozhodnutí vždy zrušit správní soud. Tento výklad má oporu také v nálezu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09, ve kterém Ústavní soud dovodil, že pokud soud při přezkumu správního řízení shledá důvody vyloučení úřední osoby pro její podjatost, *„je povinen se dále zabývat otázkou, zdali se tato okolnost promítla v nezákonnosti správního rozhodnutí, příp. v dalších vadách řízení, jež předcházelo jejímu vydání, jež pak opodstatňují závěr o důvodnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a následně dle § 78 odst. 1 s. ř. s. vedou k jeho zrušení soudem“*. Na to NSS navázal rozsudkem 3 As 15/2016, v němž konstatoval, že ani zjištění podjatosti ze subjektivních důvodů nemusí vždy *per se* vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Vždy je třeba posoudit další souvislosti.
28. K obdobným závěrům jako v rozsudku 3 As 15/2016 došel NSS např. v rozsudcích ze dne 26. 9. 2023, č. j. 5 As 185/2022-88, *Děti Země-Klub za udržitelnou dopravu*, či ze dne 4. 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2019, č. j. 9 As 70/2019-34. V tomto ohledu je lichá námitka, že závěry rozsudku 3 As 15/2016 na posuzovanou věc nedopadají. Poselství tohoto rozsudku nepřekáží to, že NSS rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, který tehdy shledal podjatost služebního funkcionáře nad rámec žalobních bodů. I následný vývoj judikatury stran otázky podjatosti svědčí o tom, že závěry rozsudku 3 As 15/2016 se neomezují pouze na podjatost z toho důvodu, že se služební funkcionář podílel na rozhodnutí správního orgánu v prvním i druhém stupni. Z rozsudku 3 As 15/2016 totiž vyplývá obecný názor, a to, že i rozhodnutí vydané podjatou úřední osobou může v určitých (shora vylíčených) případech být zákonné.

29. Soud souhlasí s žalovaným, že dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru neumožňuje služebnímu funkcionáři rozhodnout jinak než propustit příslušníka, který byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestního činu (obdobně konstatoval NSS v rozsudku 10 As 61/2015, např. body 23 a 32). Ve světle závěrů rozsudku 3 As 15/2016 je § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ustanovením, které nedává prostor pro správní uvážení. K použití tohoto ustanovení není třeba vykládat ani neurčité právní pojmy. Proto soud v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí o propuštění příslušníka dle § 42 odst. 1 písm. a) cit. zákona může být zákonné, i pokud se na vlastním rozhodnutí podílela podjatá úřední osoba.
30. V tomto případě byla ředitelka v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru podjatá. Ředitelka vystupovala jako svědek v trestním řízení vedeném proti žalobci. Již jen tato skutečnost mohla ovlivnit její rozhodování v následujících řízeních, která reflektovala jednání, pro které byl žalobce obžalován [srov. usnesení ze dne 17. 3. 2022, kterým žalovaný rozhodl o podjatosti ředitelky v řízení o jednání, které má znaky přestupku (§ 186 zákona o služebním poměru)]. V tomto kontextu neobstojí usnesení ze dne 17. 10. 2022 v nynějším řízení, jímž žalovaný neshledal podjatost ředitelky. Ostatně posledně zmíněné usnesení pak změnil i ministr vnitra rozhodnutím ze dne 5. 1. 2023. Jakkoli má řízení o jednání, které má znaky přestupku (shora odkazovaný § 186), jiný charakter než řízení o propuštění ze služebního poměru [§ 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru], nelze logicky dovodit, že by tatáž úřední osoba mohla být v jednom řízení podjatá, a ve druhém vedeném s tímž příslušníkem již nikoli. Povaha ustanovení, na jehož základě se vede řízení (respektive to, jestli toto ustanovení dává prostor pro správní uvážení) nemůže ovlivnit odpověď na otázku, zda je úřední osoba podjatá. Správní řád v § 14 odst. 1 nezohledňuje existenci či absenci správního uvážení. Žalovaný se tedy mýlil, domníval-li se, že ředitelka nebyla vůči žalobci podjatá.
31. Ministr vnitra tedy rozhodnutím ze dne 5. 1. 2023 správně změnil usnesení žalovaného ze dne 17. 10. 2022, neboť na rozdíl od žalovaného shledal podjatost ředitelky v řízení o propuštění ze služebního poměru. V tomto rozhodnutí ministr také nesouhlasil s názorem, že v řízení o propuštění služební funkcionář neposuzuje meritum spáchaného skutku, neboť rozhodující je existence pravomocného rozsudku soudu o spáchání úmyslného trestného činu. Ministr rovněž nepřisvědčil závěru, že ve věci neprobíhá žádné dokazování a není zde prostor pro správní uvážení, protože příslušník má práva dle § 174 zákona o služebním poměru, o kterých může podjatý služební funkcionář rozhodnout jinak, než pokud by nebyl podjatý.
32. Právě uvedené závěry ministra, na které se žalobce odvolává, ovšem nelze vykládat tak, že na posuzovaný případ nedopadá rozsudek 3 As 15/2016. Jak plyne z výše nastíněných závěrů judikatury, i podjatá úřední osoba může činit úkony v řízení či vydat rozhodnutí, zejména pokud jí zákon nedává prostor pro správní uvážení (srov. úkony vyloučené osoby v rozsudku NSS ze dne 5. 4. 2023, č. j. 4 As 67/2023-27, bod 30). Není pravda, že by Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v jádru věci, při rozhodnutí stěžejní otázky stran použití § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, ředitelka uplatnila správní uvážení. Soud míní, že v každém správním řízení má účastník svá procesní práva, o které musí správní orgán dbát. Pokud by rozhodování o těchto procesních právech nutně znamenalo použití správního uvážení ve smyslu rozsudku 3 As 15/2016, rozhodnutí vydané podjatou osobou by nikdy nemohlo být zákonné. NSS však došel k opačnému názoru, a to nejen v rozsudku 3 As 15/2016 (ostatně i v něm se jednalo o řízení podle zákona o služebním poměru, tudíž žalobce v něm měl stejná procesní práva jako v posuzovaném případě). Na rozdíl od právě uvedené situace nelze dle NSS akceptovat rozhodnutí podjaté úřední osoby, která uložila pořádkovou pokutu. Při ukládání pořádkové pokuty totiž měla úřední osoba minimálně možnost úvahy o její výši (rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 231/2020-123, bod 17). Aplikováno na nynější případ, přestože § 46 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru nepřipouští úvahu ředitelky o tom, zda musí žalobce propustit, rozhodnutí podjaté ředitelky je vadné. Tato vada ovšem v posuzovaném případě nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Navíc pokud by Ministerstvo vnitra přes výše uvedené považovalo napadené rozhodnutí za nezákonné, mohlo jeho zákonnost zkoumat v rámci přezkumného řízení, k čemuž však nedošlo. Žalobce netvrdil žádné zvláštní souvislosti, pro které by bylo – nad rámec již popsaného důvodu podjatosti – třeba pochybovat o ovlivnění výsledku řízení, tedy další okolnosti, které by mohly založit důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Takové skutečnosti neshledal ani soud.

33. Na tom nic nemění žalobní polemika stran rozhodování ředitelky o návrhu žalobce na přerušení řízení, a tedy o jediném momentu během řízení, kdy ředitelka měla uplatnit správní uvážení. Dle judikatury je vždy nutné posoudit všechny okolnosti případu. Ve světle výše uvedeného třeba tento požadavek chápat v tom smyslu, že i rozhodnutí podjaté úřední osoby, které je založeno na ustanovení umožňujícím správní uvážení, může být zákonné, a naopak i rozhodnutí, které je založeno na ustanoveních neumožňujících výklad, může být v důsledku podjatosti nezákonné. Ředitelka zamítla žalobcovu žádost o přerušení řízení s odůvodněním, že dovolání nemá samo o sobě suspenzivní účinek a rozsudek v jeho trestní věci tak navzdory podání dovolání zůstává pravomocný a vykonatelný. Toto odůvodnění je perfektně logické a nevybočuje ze správní praxe. Soud proto nemohl přisvědčit žalobci, že by v tomto ohledu rozhodnutí ředitelky ovlivnila její podjatost. I v případě, že by žalobce s dovoláním u Nejvyššího soudu nakonec uspěl, měl možnost navzdory nepřerušení řízení následně zvrátit rozhodnutí o jeho propuštění cestou návrhu na obnovu řízení. Pouze pro úplnost soud dodává, že žalobce ani u jednání dne 22. 5. 2024 neuvedl, že by nakonec Nejvyšší soud jeho dovolání proti usnesení Městského soudu v Praze 44 TO 381/2021 vyhověl. Usnesení, jímž ředitelka zamítla návrh na přerušení řízení, je sice v důsledku podjatosti ředitelky zatíženo vadou řízení, avšak tato procesní vada nemohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož nemohla ovlivnit zákonnost

vlastního rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006-75). Bylo by nesprávné rušit napadené rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení v zásadě shodné rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010-49).

34. Žalovaný dostatečně reflektoval rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 1. 2023 tím, že rozhodnutím ze dne 15. 2. 2023 zrušil usnesení ze dne 25. 10. 2022, jímž ředitelka zamítla žádost žalobce o přerušení řízení o propuštění ze služebního poměru. Výtky Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobce ohledně obsahu usnesení ze dne 25. 10. 2022 nemohou být důvodné, neboť se týkají již zrušeného usnesení. Jelikož v době rozhodnutí žalovaného, tzn. 15. 2. 2023, žalobce byl již propuštěn ze služebního poměru, žalovaný správně řízení o žádosti o přerušení řízení zastavil. Přerušení řízení by v tomto momentě nedávalo smysl, jelikož žalobce byl již ze služebního poměru propuštěn. Žalovaný neporušil § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru ani namítaná ustanovení Listiny základních práv a svobod.

35. Nedůvodná je také související výtka žalobce, že na napadené rozhodnutí *„nelze nahlížet jinak než jako na rozhodnutí poznamenané neochotou podrobit se rozhodnutí ministra vnitra, byť toto rozhodnutí je závazné“*. Žalovaný uspokojivě vysvětlil, proč napadené rozhodnutí, přestože jej vydala podjatá úřední osoba, považuje za zákonné. K tomu je třeba přihlédnout také k tomu, jak dílčí nesprávnosti v řízení korigoval zdejší soud tímto rozsudkem (viz shora).
36. Soud opakuje, že dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, pokud byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně. Žalobce nezpochybil základní východisko žalovaného, a tedy že ho soud z takového jednání v trestní věci shledal vinným. Nové rozhodnutí stran propuštění žalobce ze služebního poměru, pokud by soud kvůli podjatosti ředitelky napadené rozhodnutí zrušil, by nemohlo být věcně odlišné od napadeného rozhodnutí. Ani tato důvodně namítaná procesní chyba by nemohla zlepšit postavení žalobce. Rozhodně nemohla vést k jinému rozhodnutí, než je propuštění ze služebního poměru. Soud v tomto ohledu připomíná, že k zrušení správního rozhodnutí přistoupí jen v případě, že vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ovšem k takové situaci v posuzovaném případě nedošlo.
37. Při interpretaci zákona soud nemusí hledět jen na doslovné znění použitého ustanovení, může také přihlédnout mimo jiné i k jeho účelu (mj. nález Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 1336/18). Z § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru jednoznačně vyplývá záměr zákonodárce ukončit služební poměr příslušníka, který se dopustil úmyslného trestného činu. Pokud žalobce naplnil hypotézu tohoto ustanovení, což v posuzovaném případě není mezi stranami sporné, ředitelka ho musela propustit ze služebního poměru. Požadavek žalobce, aby soud pro podjatost ředitelky zrušil napadené rozhodnutí, je voláním po bezúčelném formalismu, jelikož zrušení napadeného rozhodnutí pro pochybení procesního charakteru nemohlo ovlivnit výsledek řízení. Soud nepostupoval v rozporu s úmyslem zákonodárce vyjádřeným v § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Neshledal racionální důvody pro „vzkříšení“ žalobcova zaniklého služebního poměru. V tomto ohledu žalovaný správně upozornil, že podmínka bezúhonnosti, kterou nyní žalobce nesplňuje, je jedním z požadavků na osoby ucházející se o služební poměr. Není žádný důvod, aby tato podmínka platila pouze pro uchazeče.

IV. Závěr a náklady řízení

38. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu.

Praha 22. května 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.